പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

സുറിയാനി സഭയിൽ നിന്നൊരു നവോത്ഥാന നായകൻ

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധം പൂർത്തിയാക്കാൻ മൂന്നുവർഷം ബാക്കി നിൽക്കുന്ന 1947 ഓഗസ്റ്റ് 15-നാണ് രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടിലേറെക്കാലത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വ നുകം വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ഭാരതം ലോകരാഷ്ട്ര സമൂഹത്തിലെ അന്തസുറ്റ അംഗമായി തല ഉയർത്തി പ്രവേശിച്ചത്. 1858-59 ലെ പ്രഥമ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരമുൾപ്പെടെ ഹിംസാത്മകവും അഹിംസാത്മകവുമായ ചെറുതും വലുതുമായ അനവധി ധീരോദാത്ത സമരങ്ങളാണ് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വഴി തുറന്നത്. എങ്കിലും ആ സമരത്തിന് നമ്മെ സജ്ജരാക്കിയതും ഭാരതത്തെ ഒരാധുനിക രാഷ്ട്രമെന്ന നിലയിൽ സുഘടിതമായി രൂപപ്പെടുത്തിയതും സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലത്ത് പലപ്പോഴും പല പരീക്ഷണങ്ങളും അതിജീവിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിവുണ്ടാക്കിയതും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആരംഭിച്ച് വികാസം നേടിയ നവോത്ഥാനം എന്ന മഹാസാംസ്കാരിക പ്രക്രിയയാണ്.

ചാവറയച്ചൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കസേര മാന്നാനം ചാവറ മ്യൂസിയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭാരതീയ നവോത്ഥാനം ദേശവ്യാപകവും സമഗ്രവുമായ പ്രക്രിയ ആയിരുന്നു എങ്കിലും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വിവിധ സാംസ്കാരിക മേഖലകളിൽ അതിന്റെ കാലവും രൂപവും വിവിധങ്ങളായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഈ പുതിയ ഉണർവ് ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് ബംഗാളിലായിരുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ പാദത്തിൽ തന്നെ ബംഗാളിൽ അത്

പൂത്തുലയാൻ തുടങ്ങി. കേരളത്തിലാകട്ടെ അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടു തുടങ്ങിയത് 19- ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ മാത്രമാണ്. ബംഗാളിലെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പിതാവായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത് രാജാറാം മോഹൻ റോയി (1772-1833) ആണെങ്കിൽ കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ രാജശിൽപിയായി ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിനെ (1845- 1928) ചരിത്രകാരന്മാർ ആദരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കേരളത്തിലായാലും ബംഗാളിൽ ആയാലും ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആയാലും നവോത്ഥാനം പോലെ സർവാംഗീണവും ഗഹനവുമായ ഒരു പരിവർത്തനം ഏതെങ്കിലും ഒരു മഹാവ്യക്തിയിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി ആ വ്യക്തിയിൽ സമാപിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് രാജാറാം മോഹൻ റോയിയേയും ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിനേയും പശ്ചിമേന്ത്യയിൽ ദയാനന്ദ സരസ്വതിയെയും (1824-1833) ജ്യോതിബഫൂലെയെയും തമിഴകത്തിൽ ഇ.വി.രാമസ്വാമി നായ്ക്കരെയും എല്ലാം നവോത്ഥാന നായകരായി വാഴ്ത്തുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെങ്കിലും ഇവർക്കെല്ലാം മുമ്പും പിമ്പും പ്രവർത്തിച്ച അനേകം പ്രതിഭാശാലികളായ നവോത്ഥാന നായകരെ വിസ്മരിക്കുന്നത് ചരിത്രത്തോട് കാട്ടുന്ന അനീതിയായിരിക്കും. ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലെ നവോത്ഥാന ചരിത്രങ്ങളിൽ എന്നപോലെ കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാന ചരിത്രത്തിലും ഇത്തരം അനീതികൾമൂലം പല വിടവുകളും സംഭവിച്ചു പോയിട്ടുണ്ട്.

ഈയിടെ ഈ ലേഖകൻ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'കേരള നവോത്ഥാനം: ഒരു മാർക്സിസ്റ്റ് വീക്ഷണം' എന്ന കൃതിയുടെ ഒന്നും രണ്ടും സഞ്ചികകളിൽ ഇത്തരം ചില വിടവുകൾ അടയ്ക്കാനും ഇരുളടഞ്ഞ ചില ഏടുകളിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശാനും ഒരെളിയ ശ്രമം നടത്തുകയുണ്ടായി. ആ ശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായി സാധാരണ ചില സമുദായങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ മാത്രം സ്മരിക്കപ്പെടുന്ന പല മഹത്തുകളുടെയും പരിഷ്ക്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും വ്യക്തിപ്രഭാവങ്ങളേയും കേരള ചരിത്രത്തിന്റെ പൊതുധാരയിലേക്ക് സന്നിവേശിപ്പിക്കാൻ ഒരെളിയ ശ്രമം നടത്തുകയുണ്ടായി. അവരിൽ ഒരാളാണ് ശ്രീനാരായണനു മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന ദക്ഷിണ കേരളത്തിലെ ചാന്നാർ-നാടാർ സമൂഹങ്ങളിൽ നവോത്ഥാന സന്ദേശം എത്തിച്ച് അവരെ ഉദ്ബുദ്ധരാക്കിയ നാഗർകോവിൽ സ്വാമിത്തോപ്പിലെ ശ്രീ വൈകുണ്ഠ സ്വാമി (1809-1951). മറ്റൊരാളാണ് മധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ ദളിതരായ പുതുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പുത്തനുണർവിനു വേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുകയും പിന്നീട് ദളിത സമൂഹത്തിന്റെ മുഴുവനും നായകനായി ഉയരുകയും ചെയ്ത പൊയ്കയിൽ യോഹന്നാൻ എന്ന ഇരവിപേരൂരിലെ കുമാര ഗുരുദേവൻ (1878-1938). മാവേലിക്കര ആസ്ഥാനമായി പ്രവർത്തിച്ച സാംബവ സമുദായ അംഗമായ സ്വാമി ശുഭാനന്ദൻ (1880-1950) ചരിത്രത്തിന്റെ പൊതുധാരയിൽ സ്മരിക്കപ്പെടാതെ അവശേഷിക്കുന്നു.

ഇവരൊക്കെ വിവിധ ഹൈന്ദവ സമൂഹങ്ങളുടെ പരിഷ്കർത്താക്കളായി കേരളത്തിന്റെ സമഗ്ര പുരോഗതിക്ക് സംഭാവന ചെയതതാണെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവ, മുസ്ലീം മത വിഭാഗങ്ങളിലും ഇത്തരം അനേകം പരിഷ്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ട് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടും 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധവും മുഖരിതമായിരുന്നു. മലങ്കര യാക്കോബായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സഭയിലെ കലാപകാരിയായി ഉയർന്ന, മാർത്തോമ്മാ സഭാ സ്ഥാപനത്തിന് അടിത്തറപാകിയ പാലക്കുന്നത്ത് അബ്രഹാം മല്പാൻ, മുസ്ലിം സമൂഹത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾക്ക് എതിരെ പടപൊരുതി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും നവീകരണത്തിനും വേണ്ടി ശ്രമിച്ച വക്കം അബ്ദുൾ ഖാദർ മൗലവി (1873- 1932) തുടങ്ങിയ പലരേയും സമുദായ ചരിത്രത്തിന്റെ സങ്കുചിത ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച് കേരളത്തിന്റെ സമഗ്ര പുരോഗതിയുടെ അധിനായകരായി പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

II

ചാവറ അച്ചൻ എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിൽ ജനലക്ഷങ്ങൾക്ക് സുപരിചിതനായി വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് അച്ചനെ (1805-1871) കുറിച്ച് എഴുതാൻ ഇരുന്നപ്പോൾ തോന്നിയ വിചാര വികാരങ്ങളാണ് ഇതുവരെ കുറിച്ചത്. കേരളീയ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ, വിശേഷിച്ച് കത്തോലിക്കാ സുറിയാനി സഭയിൽ ദൂരവ്യാപകമായ പരിഷ്കരണങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയ അനുഗൃഹീത പുരോഹിത ശ്രേഷ്ഠൻ എന്ന നിലയിൽ ചാവറ അച്ചൻ സഭയ്ക്കകത്തും വെളിയിലും അറിയപ്പെടുന്നു എന്നത് നേരു തന്നെ. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമർപ്പിത ജീവിതവും ദീർഘദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയുള്ള പരിഷ്ക്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങളും കേരള നവോത്ഥാന ചരിത്രത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളാണ്. കേരളീയ ജനസമൂഹത്തിന്റെ സമഗ്രമായ സാമൂഹ്യവികാസത്തിനും സാംസ്കാരിക അഭ്യുന്നതിക്കും ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എപ്രകാരം സഹായകമായി എന്നു പരിശോധിച്ച് കേരളത്തിലെ നവോത്ഥാന നായകരുടെ അഗ്രാസനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക എന്ന ചരിത്ര ശാസ്ത്രധർമം നാം വേണ്ട വിധത്തിൽ നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയം.

ചാവറ അച്ചന്റെ 200-ാം ജന്മദിന ആഘോഷവും മാർപ്പാപ്പ ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ അദ്ദേഹത്തെ വിശുദ്ധ പദവിയുടെ ആദ്യഘട്ടമായി വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായി പ്രഖ്യാപിച്ചതും പൊതുവേ കേരള ചരിത്ര ശാസ്ത്രത്തിൽ സാംസ്കാരികവും സാമൂഹ്യവും ആയ ഘടകങ്ങൾക്ക് മുൻതൂക്കം നൽകാനുള്ള പുതുപ്രവണതകളും ചാവറ അച്ചന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കും സംഭാവനകളിലേക്കും കൂടുതൽ ചുഴിഞ്ഞു നോക്കാൻ നമുക്ക് സന്ദർഭവും പ്രചോദനവും നൽകുന്നു.

ഈ പുത്തൻ പരിശ്രമങ്ങളും പൊരുളും വ്യാപ്തിയും മനസിലാക്കാൻ എങ്ങനെയാണ് ക്രിസ്തീയ സഭകളിൽ പരിവർത്തനങ്ങളും പരിഷ്ക്കരണങ്ങളും സംഭവിച്ചത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അൽപ്പമൊന്ന് വിശദീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാലാകാലങ്ങളിൽ കാലോചിതമായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്കും വിധേയമാവാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങളും കാലഹരണപ്പെടുകയും കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറയുകയും ചെയ്യും എന്നത് അനിഷേധ്യമായ ഒരു ചരിത്ര സത്യമാണ്. അങ്ങനെ കാലയവനിയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞുപോയ മതങ്ങൾ പലതുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഒന്നാണ് ക്രിസ്തുവിന് ആറു നൂറ്റാണ്ട് മുമ്പ് ഇന്നത്തെ ഇറാനിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സാരതുഷ്ട്രർ സ്ഥാപിക്കുകയും ആയിരം വർഷത്തോളം പശ്ചിമേഷ്യയിലാകെ വ്യാപിച്ച് ആധിപത്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന പാഴ്സി മതം. ചരിത്രത്തിന്റെ എല്ലാ ഗതിവിഗതികളേയും അതിജീവിച്ച് രണ്ടായിരം വർഷം പിന്നിട്ടിട്ടും ഇനിയുമൊരങ്കത്തിന് ബാല്യമുണ്ട് എന്ന നിലയിൽ മൂന്നാം സഹസ്രാബ്ദത്തിലും വെല്ലുവിളികളെ നേരിട്ട് മുന്നേറാൻ ക്രിസ്തീയ സഭയ്ക്ക് കഴിയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചുള്ള നവീകരണത്തിനും പരിഷ്ക്കരണത്തിനും അതിന് കഴിവുണ്ട് എന്നതാണ്.

ക്രിസ്തീയ സഭയിലെ ഈദൃശ പരിഷ്ക്കരണ സംരംഭങ്ങൾ പല രൂപങ്ങളിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം വിശാലമായ റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഓദ്യോഗിക മതമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ശേഷം റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭ ഏറ്റവും വലിയ ക്രിസ്തീയ സഭയായി ഐശ്വര്യത്തിന്റേയും അധികാരത്തിന്റേയും കൊടുമുടികളിലേക്ക് കുതിച്ചുകയറി. അങ്ങനെ പീഡിതരുടേയും മർദ്ദിതരുടേയും മതം ഭരണാധികാരത്തിന്റെ മതമായി മാറിയതോടെ വിശുദ്ധിയുടെ സ്ഥാനത്ത് അശുദ്ധിയും കാൽവരിയിലെ മരക്കുരിശിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പൊൻകുരിശും, ത്യാഗത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സുഖലോലുപതയും സഭാഘടനയിൽ നുഴഞ്ഞുകയറാൻ തുടങ്ങി.

ഇടവിട്ടിടവിട്ട് വിശുദ്ധൻമാരും മതപരിഷ്കർത്താക്കളും ആവിർഭവിച്ച് ഈ മാലിന്യങ്ങളെ തൂത്തെറിഞ്ഞ് സഭയെ വീണ്ടും വിശുദ്ധിയിലേക്ക് നയിക്കാൻ നടത്തിയ യത്ന

ങ്ങളാണ് സഭയെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചതും സർവനാശത്തിൽ നിന്നു മതത്തെ കരകയറ്റിയതും. ക്രിസ്തീയ സഭയെ അതിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പിളർപ്പിലേക്ക് നയിച്ച 'റിഫോർമേഷൻ' അഥവാ മതനവീകരണത്തിന്റെ നേതാവായ മാർട്ടിൻ ലൂഥർ (1483-1546) ഇത്തരത്തിലൊരു പരിഷ്കർത്താവായിരുന്നു. പിന്നീട് മാർട്ടിൻ ലൂഥർ സ്ഥാപിച്ച പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭയിലും അപചയങ്ങളും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട് കാൽവനിസ്റ്റുകൾ, മെത്തേഡിസ്റ്റുകൾ, ഇവാഞ്ചലിസ്റ്റുകൾ തുടങ്ങി പല അവാന്തര വിഭാഗങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിന്റെ പുറകിലും മതപരിഷ്ക്കരണ യത്നങ്ങളുടെ പ്രേരണകൾ കാണാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ ഇപ്രകാരം സഭയിൽ പിളർപ്പ് ഉണ്ടാകാതെ അതിന്റെ ഐക്യം സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ നവീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളും പരിഷ്കരണങ്ങളും നടപ്പാക്കിയവരും പലരുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള പരിഷ്കർത്താക്കളിൽ ബെനഡിക്ടെൻ സന്യാസി സംഘത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായിരുന്ന വിശുദ്ധ ബെനഡിക്ട് (480-543) ആണ് മിക്കവാറും ആദ്യത്തെ പരിഷ്കർത്താവ്. നേരത്തെ പരാമർശിച്ച കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ (പിന്നീട് വിശുദ്ധ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ) നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന നിഖിയ സൂനഹദോസിലെ തീരുമാനങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തുമതത്തെ രാഷ്ട്രമതമായി പ്രഖ്യാപിച്ച നടപടിക്കും ശേഷം സഭാഘടനകളിലും നടപടികളിലും കടന്നുകൂടിയ അനാചാരങ്ങളെ തിരസ്ക്കരിച്ച് ജീവിത ലാളിത്യവും പുരോഹിത വിശുദ്ധിയും സേവനതത്പരതയും വീണ്ടെടുക്കാൻ ബെനഡിക്ട് നടപ്പിലാക്കിയ ചട്ടവട്ടങ്ങളും സ്ഥാപിച്ച ബെനഡിക്ടൈൻ സന്യാസി സംഘവും ക്രിസ്തീയ സഭയെ വടക്കൻ യൂറോപ്പിൽ നിന്നും വടക്കുകിഴക്കൻ ഏഷ്യയിൽ നിന്നും ഇരച്ചു കയറിയ വിവിധ പ്രാകൃത ജനങ്ങളുടെ ക്രിസ്തീയ വിരുദ്ധമായ ആചാരക്രമങ്ങളിൽ നിന്നും വിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ച് നിലനിറുത്താനും സഭയ്ക്ക് നവചൈതന്യം പകരാനും സഹായകരമായി.

സുമാർ ആറു നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം വളരെ വ്യത്യസ്ത പ്രകൃതിയായ മറ്റൊരു വിശുദ്ധൻ സഭയിൽ തന്റെ അതുല്യവും അത്യാകർഷകവും ആയ ജീവിത വിശുദ്ധിയിലൂടെയും സേവനതത്പരതയിലൂടെയും സഭയ്ക്ക് പുത്തുണർവ് നൽകി- അസീസിയിലെ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസീസ് (1181-1226) ആയിരുന്നു അത്. ബുദ്ധനെയും മഹാവീരനെയും പോലെ ഭാരതീയ ശൈലിയിലുള്ള ജീവകാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രതീകം കൂടിയായിരുന്നു മനുഷ്യസഹോദരങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ സർവ ജീവജാലങ്ങളേയും ഈശ്വര സൃഷ്ടികളായി കരുതി സ്നേഹിച്ച് അവയുമായി ഇടപഴകിയ വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ്. രാഷ്ട്രീയാധികാരവും മതാധികാരവും ധനസമ്പുഷ്ടിയും ഇഴചേർന്നുവർത്തിച്ച അക്കാലത്തെ അധികാരദുരയുടെ ഇടനാഴികളിൽ ലാളിത്യത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റേയും തെളിനീർ ഒഴുക്കാൻ ഫ്രാൻസീസ് വഴി ഒരുക്കി. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസിന്റെ ജീവിതശൈലിയേയും സേവന പാരമ്പര്യത്തേയും പിന്തുടരുന്ന ഫ്രാൻസിസ്ക്കൻ സന്യാസി സംഘം ഇപ്പോഴും പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. വിശുദ്ധ തോമസ് അക്വീനാസ് (1225-1274) മറ്റൊരു തരത്തിലാണ് സഭയെ പരിഷ്ക്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്.

ഇക്കാലത്ത് യൂറോപ്പിൽ വീണ്ടും പുനരുജ്ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങിയ സോക്രട്ടീസ്, പ്ലാറ്റോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ തുടങ്ങിയ ക്ലാസിക്കൽ ഗ്രീക്ക് ദാർശനികരുടെ ചിന്തയും ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തകളും സമന്വയിച്ച് മതവിശ്വാസത്തിനും സിദ്ധാന്തത്തിനും കുറേക്കൂടി ബലവത്തായ അടിത്തറ നൽകാനാണ് അക്വീനാസ് ഉദ്യുപ്തനായത്. തോമസ് അക്വീനാസിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അക്കാലത്തെ ഫ്യൂഡൽ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ ഉച്ചനീചത്വശ്രേണീബദ്ധതയുടെ സിദ്ധാന്തവൽക്കരണം ആയിരുന്നു എന്നൊക്കെയുള്ള വിമർശനങ്ങൾ തിരസ്ക്കരിക്കേണ്ടതില്ലെങ്കിലും അക്കാലത്ത് അനന്തമായി നടന്നു കൊണ്ടിരുന്ന തലനാരിഴ കീറാൻ പോന്ന നിരർഥകവാദപ്രതിവാദ വ്യായാമങ്ങളിൽ യുക്തിയുടെ കിരണം പ്രസരിപ്പിക്കാൻ അക്വീനാസിന്റെ ഇടപെടലിന് കഴിഞ്ഞു എന്നത് നിസ്തർക്കമാണ്.

ഇപ്പറഞ്ഞ പരിഷ്കർത്താക്കളുടെ പേരുകൾ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഇവരെ കൂടാതെ മറ്റ് പലരുടേയും സേവനങ്ങളെ അനുസ്മരിക്കാവുന്നതാണ്. മാർപ്പാപ്പമാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും യാഥാസ്ഥിതികരും ഗതാനുഗതികത്വത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരും ആയിരുന്നെങ്കിലും ഗ്രിഗറി ഒന്നാമൻ (540-604), ഗ്രിഗറി പതിമൂന്നാമൻ (1502-1585), നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ ജോൺ ഇരുപത്തിമൂന്നാമൻ (1881-1963), ഇപ്പോഴത്തെ മാർപാപ്പ ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ തുടങ്ങിയവരും പല നിലവാരങ്ങളിൽ പരിഷ്ക്കരണയത്നം നടത്തിയിട്ടുള്ളവരാണ്.

അൽപം വ്യത്യസ്തനാണെന്ന് തോന്നാവുന്ന വിശുദ്ധ ഇഗ്നേഷ്യസ് ലയോള (1491-1556)യുടെ ഉദാഹരണം കൂടി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഈ ഭാഗം ഉപസംഹരിക്കാം. മാർട്ടിൻ ലൂഥർ സഭയെ പിളർന്ന് പരിഷ്ക്കാരം നടത്താൻ ശ്രമിച്ചതിന് പ്രതിവിധിയായി സഭയുടെ ഐക്യം നിലനിറുത്തി അതിൽ സേവനത്തിന്റെ മാതൃക പുലർത്താൻ ശ്രമിച്ചയാളാണ് വിശുദ്ധ ലയോള. മാർട്ടിൻ ലൂഥറുടെ പരിഷ്കാരങ്ങളെ റിഫർമേഷൻ അഥവാ മതനവീകരണം അഥവാ മതപരിഷ്ക്കരണം എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചു വരുന്നത്. മാർട്ടിൻ ലൂഥറുടെ പരിഷ്ക്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കത്തോലിക്കാ സഭയെ ആകെ പിടിച്ചു കുലുക്കുകയും അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തെ അടർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷമുള്ളവ കത്തോലിക്കാ സഭയെ വീണ്ടും ക്ഷീണിപ്പിക്കാതിരിക്കാനുള്ള വീറുറ്റ ശ്രമം ആയിരുന്നു ലയോളയുടേത്. അതിനായി അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച പ്രസിദ്ധ സന്യാസി സംഘമാണ് ഈശോ സഭ അഥവാ സൊസൈറ്റി ഓഫ് ജീസസ്. ജെസ്യൂട്ട് എന്ന് ചുരുക്ക പ്രയോഗം. കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിൽ അടിയുറച്ചു നിൽക്കുകയും അതിനു വേണ്ടി വീറോടെ വാദിക്കുകയും രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഉള്ളിടത്ത് പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകൾക്ക് എതിരേ അത് ഉപയോഗിക്കുകയും എല്ലാം ചെയ്തെങ്കിലും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് കലാപത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ കുറെയൊക്കെ നിവാരണം ചെയ്ത് സഭയെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ അളവിൽ വിജ്ഞാനത്തിന് പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കുന്ന ജെസ്യൂട്ടുകൾ ഗണ്യമായ വിജയം കൈവരിച്ചു.

ആദ്യകാലത്തൊക്കെ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിന്റെ മൂർത്തിമദ്ഭാവമായിട്ടാണ് ജെസ്യൂട്ടുകൾ കരുതപ്പെട്ടിരുന്നതെങ്കിലും പിൽക്കാലത്ത് അവർ നവീന ചിന്തയുടെയും ഉദ്ബുദ്ധതയുടേയും പതാകാവാഹകന്മാരായി അറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ഇപ്പോഴും കത്തോലിക്കാ സന്യാസി സംഘങ്ങളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും കൂടുതൽ വിജ്ഞാനകുതുകികളും വിദ്വാൻമാരും ഉള്ളത് ജെസ്യൂട്ടുകൾക്കിടയിലാണ്. കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് നാല് പതിറ്റാണ്ടു കാലത്ത് ക്രിസ്തീയ സഭകളിൽ മാത്രമല്ല എല്ലാ മതവിജ്ഞാനീയ മേഖലകളിലും രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യതലങ്ങളിലും ചലനം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രം, കറുത്ത ദൈവശാസ്ത്രം, ക്രിസ്ത്യൻ സോഷ്യലിസം മുതലായവയുടെ പ്രണേതാക്കളിൽ ഒരു വലിയ പങ്ക് ജെസ്യൂട്ട് വൈദികരാണ് എന്നത് അർത്ഥഗർഭമായ വസ്തുതയത്രേ.

III

ഇതുവരെ വിവരിച്ച കേരളത്തിലെ നവോത്ഥാന പ്രവണതകളുടെയും പ്രമാണിമാരുടെയും സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ സമന്വയിച്ചു ചേർന്ന ഒരു നവോത്ഥാന നായകനായിരുന്നു

(ശേഷം പേജ് 169)

സുറിയാനി സഭയിൽ നിന്നൊരു നവോത്ഥാന നായകൻ

(34-ാം പേജ് തുടർച്ച)

III

ഇതുവരെ വിവരിച്ച കേരളത്തിലെ നവോത്ഥാന പ്രവണതകളുടെയും പ്രമാണിമാരുടെയും സ്വാഭാവവിശേഷങ്ങൾ സമന്വയിച്ചു ചേർന്ന ഒരു നവോത്ഥാന നായകനായിരുന്നു മുഖ്യമായും സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ സഭയെ തന്റെ പ്രവർത്തന രംഗമായി തെരഞ്ഞെടുത്ത ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് അച്ചൻ. സഭയ്ക്ക് അകത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങൾ മാർട്ടിൻ ലൂഥർ, പാലക്കുന്നത്ത് അബ്രഹാം മൽപ്പാൻ തുടങ്ങിയവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളേക്കാൾ, വിശുദ്ധരായ ബനഡിക്ട്, അസീസി അക്വീനാസ്, ലയോള തുടങ്ങിയവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് സാമ്യം വഹിച്ചിരുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സഭയെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയോ പിളർത്തുകയോ ചെയ്യാതെ അതിനകത്ത് കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പാക്കുകയായിരുന്നു ചാവറ അച്ചൻ ചെയ്തത്. സാധാരണ ഒരു ശെമ്മാശ്ശനായി സഭാസേവനം ആരംഭിച്ച് സഭയുടെ വികാരി ജനറാൾ എന്ന ഉന്നത സ്ഥാനം വഹിച്ച് അറുപത്തിയാറാം വയസിൽ നിര്യാതനാകുന്നതുവരെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങൾ പുത്തനുണർവുകൾക്ക് വഴിവച്ച പരിഷ്കരണ സംരംഭങ്ങളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യ സംഭാവനകളെ വിലയിരുത്തുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യ കൗമാരങ്ങളെ ചുരുക്കമായി ഒന്ന് അവലോകനം ചെയ്യാം.

1805 ഫെബ്രുവരി 10-ന് കുട്ടനാട്ടിലെ കൈനകരിയിൽ തെക്കേ ചാവറയെന്നും വടക്കേ ചാവറയെന്നും പേരുള്ള രണ്ടു പുരാതന ഹൈന്ദവ കുടുംബങ്ങൾക്ക് കിഴക്ക് താമസിക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ മീനപ്പള്ളി കുടുംബം കിഴക്കേ ചാവറയായി. കിഴക്കേ ചാവറയിലെ കുര്യാക്കോസിന്റെയും മറിയത്തിന്റെയും മകനായി ചാവറയച്ചൻ ജനിച്ചു. ആധുനിക തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തിൽ പല കാരണങ്ങളാൽ പ്രശസ്തിപെറ്റ പാലയൂർ പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിന്റെ ശാഖകളായിരുന്നു കൈനകരിയിലെ ചാവറ കുടുംബങ്ങൾ. അക്കാലത്ത് ആശാൻ കളരി എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഗ്രാമീണ ഗുരുകുലങ്ങളായിരുന്നു ഇന്നത്തെ പ്രാഥമിക വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ചുമതല നിർവഹിച്ചിരുന്നത്. നിലത്തെഴുത്തും ഓലയിലെഴുത്തും അക്ഷരമാലയും അംഗഗണിതവും അൽപ്പസ്വൽപ്പം സംസ്കൃതവും തമിഴും ജ്യോത്സ്യവും വൈദ്യവും തുടങ്ങി അന്നത്തെ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയിൽ കർമനിരതനായ ഒരു പൗരന് ആവശ്യമായ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ആശാൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. പഠിക്കാൻ ഉത്സുകനും പരിശ്രമശാലിയും ആയ ഈ ബാലൻ ആശാന്റെയും സഹപാഠികളുടെയും കണ്ണിലുണ്ണിയായി തീർന്നു.

അക്കാലത്ത് കൈനകരിയിൽ പള്ളിയൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ചേന്നങ്കരി പള്ളിയിലാണ് മറ്റു കൈനകരിക്കാരോടൊപ്പം ചാവറ കുടുംബക്കാരും കുർബാനയ്ക്കും മറ്റു ശുശ്രൂഷകൾക്കും ആയി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ആശാൻ കളരിയിലെ പഠിത്തത്തോടൊപ്പം പള്ളിയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും പരിശീലനായ കുര്യാക്കോസ്, ബാലനായ കുര്യാക്കോസ്, ആശാൻ കളരിയിലെ പഠിത്ത... ബാലനങ്ങളിലും അതീവ തത്പരനായിരുന്നു. അങ്ങനെ കൗമാരത്തിൽതന്നെ വേദപാഠങ്ങളും സുറിയാനി ഭാഷയും വശമാക്കിയ ചാവറ കുര്യാക്കോസിന്റെ ഭാവി പുരോഹിതവൃത്തിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതമില്ല. 1829-ാം ആണ്ടിൽ ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ വയസിൽ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് ചേർത്തലയ്ക്കടുത്തുള്ള ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ അർത്തുങ്കൽ പള്ളിയിൽവച്ച് പുരോഹിതവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

കുര്യാക്കോസ് ബാല്യവും കൗമാരവും പിന്നിട്ട് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി യൗവനത്തിലേക്ക് കാൽവയ്ക്കുകയും പട്ടം ഏൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെയുള്ള സുമാർ കാൽ നൂറ്റാണ്ടും അതിന് മുമ്പുള്ള പതിറ്റാണ്ടും തിരുവിതാംകൂറിന്റെയും കൊച്ചിയുടെയും മലബാറിന്റെയും ചരിത്രത്തിൽ വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഇരുണ്ട നാളുകളായിരുന്നു. കേരളത്തിനുമേൽ മൈസൂർ ആക്രമണം, 1792-ലെ ശ്രീരംഗം ഉടമ്പടിയെ തുടർന്ന് മൈസൂർ പട മലബാറിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങിയത്, 1798-ൽ കാർത്തിക തിരുനാൾ രാമവർമയുടെ നിര്യാണശേഷം ദുർബലരായ ബാലരാമവർമ, ഗൗരി ലക്ഷ്മി ഭായി, ഗൗരി പാർവതി ഭായി തുടങ്ങിയവരുടെ തിരുവിതാംകൂർ ഭരണം, വേലുത്തമ്പിയുടെ കലാപം, പഴശി കലാപം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഈ കാലയളവിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടിലാണ് മലയാളിയുടെ ജീവിതത്തേയും രാഷ്ട്രീയത്തേയും ഇളക്കി മറിച്ചത്. ടിപ്പു സുൽത്താന്റെയും പഴശി രാജാവിന്റെയും വേലുത്തമ്പിയുടെയും പരാജയങ്ങളോടുകൂടി ബ്രിട്ടീഷുകാർ കേരളത്തെ മുഴുവൻ അടക്കിവാണ് അധിനിവേശ ചൂഷണം നിർബാധം തുടങ്ങി. മലബാറിൽ നേരിട്ടും തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ മറപിടിച്ചുപോലും അവർ അധിനിവേശവാഴ്ച തുടർന്നു. നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു മറ ജനകീയ വികാരങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനുള്ള അടവായി സ്വീകരിക്കുമ്പോഴും ബ്രിട്ടീഷ് മേൽക്കോയ്മയുടെ (അന്നത്തെ ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനി) പ്രതിനിധികൾ നേരിട്ട് ദിവാൻ പദവും മറ്റ് പദവികളും ഉപയോഗിച്ച് ഭരണം നടത്താനും മടിച്ചിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയാണ് 1811 മുതൽ 1814 വരെ കേണൽ ജോൺ മൺട്രൊ ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡന്റായിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ദിവാൻപദം ഏറ്റ് തന്നിഷ്ടം പോലെ ഭരണം നടത്തിയത്. പഴയ നാടുവാഴി സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭരണവ്യവസ്ഥയെ ആധുനിക രീതിയിൽ നവീകരിക്കാൻ മൺട്രോയുടെ ഭരണകാലം ഉതകി. അതോടൊപ്പംതന്നെ, താൻ രക്ഷാധികാരിയായിരുന്ന ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റിയെയും ലണ്ടൻ മിഷൻ സൊസൈറ്റിയെയും അധിനിവേശത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യങ്ങൾകൂടി മുന്നിൽകണ്ടുകൊണ്ട് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും മൺട്രോ തന്റെ പദവി ഉപയോഗിച്ചു. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ പെട്ടതായി (ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട്)രുന്നു സി.എം.എസും എൽ.എം.എസും എങ്കിലും മലബാർ മേഖലയിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തിവന്ന ബാസൽ മിഷൻ ജർമൻ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭയോടാണ് കൂറ് പുലർത്തിയത്.

1829-ൽ പ്രായപൂർത്തി എത്തിയ സ്വാതിതിരുനാൾ രാമവർമ എന്ന പ്രതിഭാശാലിയും തന്റേടിയും സംഗീതകലാകോവിദനും ആയ യുവാവ് റീജന്റ് ഗൗരി പാർവതീഭായിൽനിന്നും അധികാരം ഏറ്റെടുത്ത് കിരീടധാരണം നടത്തിയതോടെ തിരുവിതാംകൂർ ഭരണം- കുറേക്കൂടി സുഗമമായ പാതയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. ഗൗരി പാർവതീഭായിയുടെ ഭരണകാലത്ത് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ചാന്നാർ ലഹളകൾക്ക് അവരുടെ ചില ആവശ്യങ്ങളെങ്കിലും നിവേറ്റിക്കൊടുത്തുകൊണ്ട് സ്വാതിതിരുനാൾ പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഭരണം, വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യരക്ഷ, നീതിന്യായ പരിപാലനം മുതലായ മേഖലകളിലും ആധുനികീകരണം ത്വരിതപ്പെടുത്തിയത് സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ കാലത്താണ്.

ഈ പുതിയ പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ പുറകിൽ വിവിധ മിഷണറി സൊസൈറ്റികൾ സ്വന്തം ലക്ഷ്യസാക്ഷാത്കാരത്തെ മുൻനിർത്തിയാണെങ്കിലും ഗണ്യമായ പ്രേരകശക്തികളായി വർത്തിച്ചു എന്ന കാര്യം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ഈ പടിഞ്ഞാറൻ മിഷണറി സംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം കേരളത്തിലെ പരമ്പരാഗത ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങളെയും ബാധിച്ചു. കേരളത്തിലെ തദ്ദേശീയ ക്രിസ്തീയ സഭ ക്രിസ്തുശിഷ്യനായ അപ്പസ്തോലൻ വിശുദ്ധ തോമസ് ക്രിസ്തുവർഷം അമ്പത്തിരണ്ടാം ആണ്ട് നേരിട്ട് കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചതാണെന്ന പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസം ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന പ്രശ്നത്തിലേക്ക് ഇപ്പോൾ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. 1498-ൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ

ആശിർവാദത്തോടെ വാസ്കോഡഗാമയും കൂട്ടരും അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളോ ഒരു സഹസ്രാബ്ദം തന്നെയോ പഴക്കമുള്ള ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തെയാണ് കേരളത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടിയത് എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. മാർത്തോമാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നും മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നും ഉള്ള പേരുകളിലാണ് അവർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

വാസ്കോ ഡ ഗാമയുടെ കൂടെ വന്ന റോമൻ കത്തോലിക്കാ മിഷണറിമാരും പിന്നീട് വിശുദ്ധ സേവ്യറെപ്പോലുള്ള മതപ്രചാരകരും കേരളത്തിൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭ എന്ന പ്രത്യേകം ഒരു വിഭാഗത്തെ വേർതിരിച്ച് സ്ഥാപിച്ചു. 1599-ൽ ഗോവയിലെ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മെനേസിസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ് കേരളീയ ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമൻ സഭയുടെ ഭാഗമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും 1653-ലെ കൂനൻ കുരിശ് സത്യം ആ ശ്രമത്തിന് വെല്ലുവിളി ഉയർത്തിയതും ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഈ ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആണ് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ പാദത്തിൽ ആംഗ്ലിക്കൻ-പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭാ മിഷണറിമാർ കേരളത്തിൽ അവരുടെ നില ഉറപ്പിക്കാൻ ശ്രമം ആരംഭിച്ചത്. ഹൈന്ദവ സമൂഹത്തിലെ സവർണാധിപത്യവും തീണ്ടൽ, തൊടീൽ തുടങ്ങിയ ദുരാചാരങ്ങളുംകൊണ്ട് പൊറുതിമുട്ടിക്കഴിഞ്ഞ അധഃസ്ഥിത ജാതിക്കാരെയും ദളിതരെയും മതപരിവർത്തനം നടത്തി അംഗസംഖ്യ വർധിപ്പിക്കുന്നതിൽ മിഷണറിമാർക്ക് ഗണ്യമായ വിജയം ഉണ്ടായി. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടുമാത്രം അവർ തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. നിലവിലുള്ള മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കൂടി ആകർഷിച്ചാൽ മാത്രമേ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം വിജയിക്കൂ എന്ന് അവർ കരുതി. അതിനായി നേരിട്ട് അവരെ പടിഞ്ഞാറൻ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭകളിൽ അംഗമാക്കുന്നതിനു പുറമെ നിലവിലുള്ള ക്രിസ്തീയ സഭകളിൽ തങ്ങളുടെ നവീനാശയങ്ങൾ സന്നിവേശിപ്പിക്കാനും അവർ ശ്രമിച്ചു. ഈ ശ്രമങ്ങൾ സ്വന്തം പാരമ്പര്യങ്ങളിലും ആചാരങ്ങളിലും ആത്മാഭിമാനപൂർവം ഉറച്ചുനിന്ന മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അത്ര സ്വാഗതാർഹമായിരുന്നില്ല. “മാർത്തോമയുടെ മാർഗവും വഴിപാടും” എന്ന പേരിൽ അവർ തങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യത്തെ പടിഞ്ഞാറൻ പരിഷ്കർത്താക്കളുടെ പിടിയിൽനിന്ന് കാത്തുരക്ഷിച്ചു.

സുറിയാനി യാക്കോബായ സഭയിൽ ഈ സ്വാധീനശക്തികൾ പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ കൂടെ ഫലമായിട്ടാണ് പാലക്കുന്നത്ത് അബ്രഹാം മൽപ്പാന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ സഭ പിളർന്നതും മാർത്തോമാസഭയെന്ന പുതിയൊരു വേർപാട് സഭ രൂപം കൊണ്ടതും (ഈ പ്രക്രിയയുടെ വിശദാംശങ്ങൾക്ക് ഈ ലേഖകന്റെ കേരള നവോത്ഥാനം: ഒരു മാർക്സിസ്റ്റ് വീക്ഷണം, കേരള നവോത്ഥാനം: മതാചാര്യർ, മതനിഷേധികൾ എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ നോക്കുക)

ഇനി നമുക്ക് ചാവറ അച്ചന്റെ ചില പരിഷ്കരണ യത്നങ്ങളെ പ്രത്യേകമായി എടുത്തു പരിശോധിക്കാം.

IV

സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ ജനാവലിയുടെയും സഭയുടെയും ആധുനീകരണത്തിനും പുരോഗതിക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമായത് വിദ്യാഭ്യാസ പ്രചാരണം ആണെന്ന് കണ്ടറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിച്ച ദീർഘദൃഷ്ടിയായിരുന്ന ചാവറ അച്ചൻ. സി.എം.എസ് മുതലായ പടിഞ്ഞാറൻ മിഷണറി സംഘങ്ങൾ ഈ രംഗത്ത് കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങൾ അച്ചന് പ്രചോദനം നൽകി എന്നതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ഏതു തരം വിദ്യാഭ്യാസമാണ് അഭികാമ്യം എന്ന കാര്യത്തിൽ ചില ദുർഘടങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടു. അക്കാലത്ത് റോമൻ ആസ്ഥാനവുമായി കൂടുതൽ അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന ലത്തീൻ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ നാഥനായ വരാപ്പുഴ മെത്രാനും മറ്റും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അനുഭാവത്തോടെയല്ല നോക്കിക്കണ്ടത്. കത്തോലിക്കർ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചാൽ അവർ സി.എം.എസ് മുതലായ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷണറി സംഘങ്ങളുമായി അടുക്കുമെന്നും അത് അവരെ കത്തോലിക്കാ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് അകറ്റുമെന്നും അവർ കരുതിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ചാവറ അച്ചൻ ആദ്യം തുടങ്ങിവച്ചത് ഒരു സംസ്കൃത വിദ്യാലയം ആയിരുന്നു. അടിയുറച്ച ക്രിസ്തുമത അവലംബിയായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തെയും ആർഷഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തെയും ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തെ പൊതുവേയും ആദരിച്ചിരുന്ന അച്ചൻ ഈ രണ്ടു ഭാഷകളിലും അസൂയാർഹമായ അവഗാഹം നേടിയിരുന്നു.

1861-ൽ സുറിയാനി കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വികാരി ജനറലായി ഉയർത്തപ്പെട്ടതോടെ അച്ചന് തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ആദർശങ്ങൾ കൂടുതൽ ഊർജസ്വലതയോടെ നടത്താനുള്ള അധികാരവും അവസരവും ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം നേരിട്ട് ചില ഇടവകകളിൽ ആധുനിക സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതിനു പുറമേ, എല്ലാ ഇടവക പള്ളികളോടും ചേർന്ന് ഓരോ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം ശിക്ഷാനടപടികൾ കൈക്കൊള്ളണമെന്നും ഒരു സർക്കുലർ ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ചു. സ്വാഭാവികമായും ദൂരവ്യാപകമായ ഫലങ്ങളാണ് ഈ തീരുമാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയത്. മറ്റ് ക്രിസ്തീയ സഭാംഗങ്ങളുടെ നിലവാരത്തിലേക്ക് സുറിയാനി കത്തോലിക്കരെ ഉയർത്താൻ ഈ വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടി സഹായകമായി.

സാധാരണ വിദ്യാർഥികൾക്ക് നൽകിയ ഈ വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യം അക്കാലത്ത് മറ്റുപല വിദ്യാലയങ്ങളിലും അയിത്തം മൂലം പ്രവേശനമില്ലാതിരുന്ന ദളിതർക്കുപോലും ലഭിക്കുവാൻ വികാരി ജനറാൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അവർക്ക് വിദ്യാലയ പ്രവേശനത്തിനു പുറമേ വസ്ത്രം, ഭക്ഷണം, പുസ്തകം മതലായവ സൗജന്യമായി കഴിയുന്നത്ര വിതരണം ചെയ്യുവാനും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനത്തിൽ മാത്രം അദ്ദേഹം ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല. സി.എം.എസ് തുടങ്ങിയ ആധുനിക മിഷണറി സംഘങ്ങളുടെ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത് പഠിപ്പും പരിശീലനവും ലഭിച്ച പുരോഹിതന്മാരാണ് എന്ന വസ്തുത അച്ചൻ കണ്ടറിഞ്ഞു. കേരളത്തിൽ വളരെക്കാലമായി നിലനിന്നിരുന്നത് ഒരുതരം ഫ്യൂഡൽ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള പൗരോഹിത്യ പിന്തുടർച്ചയാണ്. ഇടവക പള്ളികളിലെ അച്ചന്മാർ സാമാന്യേന ഭേദപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളായിരിക്കും. അവരുടെ ചില അനന്തരവന്മാരോ അനുജന്മാരോ മറ്റ് അടുത്ത ബന്ധുക്കളോ ഇടവക വികാരിയുടെകൂടെ പള്ളിമേടകളിൽ താമസിച്ച് ഒരുതരം ഗുരുകുലവാസംപോലെ എന്തെങ്കിലും മുഖദാവിൽനിന്ന് കണ്ടും കേട്ടും പഠിച്ചെന്നും പഠിച്ചില്ലെന്നും വരുത്തി കാരണവർ നിര്യാതനാകുമ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് നിയോഗിക്കപ്പെടുകയാണ് പതിവ്. പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വരവിനുശേഷമാണ് പുരോഹിതരെ പരിശീലിപ്പിക്കാൻ പുതിയ തരത്തിലുള്ള സെമിനാരികളും മറ്റ് വിദ്യാപീഠങ്ങളും നിലവിൽവന്നത്. സി.എം.എസുകാരും മറ്റും തുടക്കത്തിലേ സെമിനാരികൾ സ്ഥാപിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ ലത്തീൻ കത്തോലിക്കാ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് സെമിനാരി സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും സുറിയാനി കത്തോലിക്കർക്ക് അവരിൽനിന്നും നല്ല സ്വീകരണമല്ല പലപ്പോഴും ലഭിച്ചിരുന്നത്. ചാവറ അച്ചനുതന്നെ വരാപ്പുഴയിലെ ലത്തീൻ കത്തോലിക്കാ സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശനം നിരസിച്ച ദുരനുഭവം ഉണ്ടായതായി പറയപ്പെടുന്നു. ചാവറ അച്ചന്റെ പ്രധാപ്പെട്ട സംഭാവനകളിൽപ്പെട്ടതാണ് സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ പുരോഹിത പരിശീലനത്തിനുള്ള സെമിനാരികളുടെ സ്ഥാപനം. മാന്നാനത്തെ പ്രഥമ സെമിനാരിക്കുശേഷം വേറെയും സെമിനാരികൾ അച്ചന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

വ്യാപകമായ ഈ ജനകീയ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തന
ങ്ങളുടെ അനുബന്ധവും തുടർച്ചയും ആണ് ഒരു അച്ചു
കൂടം സ്ഥാപിക്കൽ എന്ന് അച്ചൻ മനസിലാക്കി. അക്കാ
ലത്ത് തിരുവിതാംകൂറിൽ രണ്ട് അച്ചുകൂടാരങ്ങൾ മാത്രമേ
ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു: ഒന്ന് കോട്ടയത്തെ സി.എം.എസ്
പ്രസും മറ്റേത് തിരുവനന്തപുരത്തെ സർക്കാർ അച്ചുകൂ
ടവും ആയിരുന്നു. സി.എം.എസ് പ്രസ് പ്രശസ്ത ആംഗ്ലി
ക്കൻ പണ്ഡിത മിഷണറിയായി റവറന്റ് ബെയ്‌ലിയും
സർക്കാർ അച്ചുകൂടം നവോത്ഥാന പ്രകൃതിയായിരുന്ന
സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവും സ്ഥാപിച്ചതാണ്. ചാവറ
അച്ചന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ അച്ചുകൂടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള
ആശയം ഉദിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അച്ചുകൂടം എന്നൊരു
സാമഗ്രി കണ്ടിട്ടേയില്ലായിരുന്നു. അതെന്തെന്ന് കണ്ടറി
യാൻ കോട്ടയത്ത് സി.എം.എസ് പ്രസിൽ പോയ അദ്ദേ
ഹത്തെ അധികൃതർ അതുകാണാൻ അനുവദിച്ചില്ലെന്നു
കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് ചില സർക്കാർ
ജീവനക്കാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അച്ചടിയന്ത്രം കണ്ടു
മനസിലാക്കാനും അതിന്റെ ഒരു രൂപരേഖ സ്വയം വരച്ചു
ണ്ടാക്കാനും അച്ചന് കഴിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം
ഒരു പ്രസ് സ്ഥാപിക്കാനും അതിന് ആവശ്യമായ വിദഗ്ധ
തൊഴിലാളികളെ കണ്ടെത്തി പരിശീലിപ്പിക്കാനും നട
ത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേക പ്രബന്ധത്തിന്റെ വിഷയ
മാണ്. അതിനിടയ്ക്ക് അച്ചന്റെ സംരംഭം ഏതോ ഒരു
രഹസ്യ വിധ്വംസക പ്രവർത്തനമാണെന്ന നിലയിൽ
ആക്ഷേപങ്ങളും എതിർപ്പുകളും ഉയർന്നപ്പോഴും അവയെ
മറികടക്കാൻ അദ്ദേഹം സർക്കാരിൽനിന്നുതന്നെ ഒരു ഉത്ത
രവ് നേടിയെടുത്തു. 1846 ജൂലൈ മാസത്തിൽ കിട്ടിയ
സർക്കാർ അനുവാദപ്രകാരം ഒടുവിൽ മാന്നാനത്ത് അച്ചു
കൂടം പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അച്ചന് അതൊരു
ജീവിതസാഫല്യംപോലെ തോന്നി. മലയാളത്തിലെ
ഇന്നത്തെ പത്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള ദീപിക പത്രം
1887-ൽ മാന്നാനത്തെ ഈ അച്ചുകൂടത്തിൽനിന്നാണ്
നസ്രാണി ദീപിക എന്ന പേരിൽ പുറത്തുവന്നത്. പിന്നീട്
കൂനമ്മാവിൽ മറ്റൊരു അച്ചുകൂടംകൂടി അച്ചൻ സ്ഥാപിച്ച്
കേരളത്തിലെ അച്ചടിവിദ്യയുടെ ആദ്യപഥികരിൽ
അദ്ദേഹം ഒരു പ്രാമാണികനായി. മാന്നാനത്തെ അച്ചുകൂ
ടത്തിൽനിന്ന് ആദ്യം അച്ചടിച്ച പുസ്തകം ജ്ഞാനപീ
യൂഷം എന്ന പ്രാർഥനാപുസ്തകം ആണ്.

സാമൂഹ്യം, സാംസ്കാരികം, മതപരം, രാഷ്ട്രീയം തുട
ങ്ങിയ വിവിധ ജീവിത മേഖലകളിൽ ലക്ഷ്യബോധ
ത്തോടെ ആസൂത്രിതമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ കൈവരി
ക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള നവോത്ഥാന നായകരും വിപ്ലവ
നേതാക്കളും മറ്റു ലോകോപകാരികളായ ആചാര്യന്മാരും
ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കാനും തങ്ങളുടെ ജീവി
തശേഷവും ആ ദൗത്യം തുടരാനും പ്രത്യേകം പരിശീ
ലനം നൽകി സമർപ്പിത ചേതസുകളായ സേവന തൽപ്പ
രരുടെ സംഘം സൃഷ്ടിക്കാറുണ്ട്. ബുദ്ധന്റെ ഭിക്ഷുക്ക
ളുടെയും ഭിക്ഷുണിമാരുടെയും സംഘം അത്തരത്തിൽ
ഉള്ളതാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യർ ഉൾക്കൊണ്ട അപ്പോ
സ്തല സംഘം മറ്റൊരു ഉദാഹരണമാണ്. ബെനഡിക്ട്,
ശങ്കരാചാര്യർ, ലയോള തുടങ്ങിയ സന്യാസി സംഘങ്ങൾ
സ്ഥാപിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത് നമുക്കറിയാം. ഇതിൽനി
ന്നൊക്കെ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ ആണെങ്കിലും
സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവത്തിന്റെ പ്രചാരണത്തിനും നടത്തി
പ്പിനും രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട കമ്യൂണിറ്റ് പാർട്ടികൾ പരിശീ
ലനം സിദ്ധിച്ച പ്രഫഷണൽ വിപ്ലവകാരികൾ അടങ്ങിയ
താണ്. ഇവർക്കെല്ലാം പാഠ്യപദ്ധതികളും പരിശീലനക്രമ
ങ്ങളും ജീവിതനിഷ്ഠകളുമെല്ലാം ഉണ്ട്.

വിശുദ്ധ ബെനഡിക്ടിന്റെ കാലംമുതൽ ഇത്തരം
വിവിധ സന്യാസി സംഘങ്ങളും അവർക്ക് പഠിക്കാൻ
സെമിനാരികളും പാർത്തു പണിയെടുക്കാൻ മഠങ്ങളും
എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തീയ
സഭകളിൽ ഈ സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പോർച്ചു
ഗീസുകാരുടെ വരവിനുശേഷം അത്തരം ചില ശ്രമങ്ങൾ
തുടങ്ങിയത് ലത്തീൻ സഭയിലായി ഒതുങ്ങി. കേരളത്തിലെ
ലത്തീൻസഭയുടെ സ്ഥാപകൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന
വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ, ഇഗ്നേഷ്യസ് ലയോള
സ്ഥാപിച്ച ഈശോസഭയിൽ (ജെസ്യൂട്ട്) അംഗമായിരുന്നു.
എന്നാൽ, ലത്തീൻ സഭയുമായി കൂടിക്കുഴയാതെ സ്വന്തം
ദേശീയ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിന്ന സുറിയാനി കത്തോ
ലിക്കാസഭയ്ക്ക് അങ്ങനെയുള്ള സന്യാസിസംഘങ്ങ
ളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊരു സംഘം
അവർക്കായി സ്ഥാപിച്ചത് ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലി
യാസ് അച്ചനായിരുന്നു എന്നത് ഈ രംഗത്തും അദ്ദേ
ഹത്തെ ആദ്യപഥികനാക്കുന്നു.

ഇപ്പോൾ കാർമലൈറ്റ് ഓഫ് മേരി ഇമ്മാക്കുലേറ്റ് എന്ന
സി.എം.ഐ സന്യാസി സംഘമാണ് അച്ചനും പാല
യ്ക്കൽ പോരുക്കര അച്ചന്മാരും മുൻകൈയെടുത്ത്
സ്ഥാപിച്ചത്. 1831 മെയ് 11-ന് കോട്ടയം ജില്ലയിൽ മാന്നാ
നത്ത് ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തി അച്ചൻ സ്ഥാപിച്ച ആശ്ര
മമായിരുന്നു സി.എം.ഐയുടെ ആസ്ഥാനം. സി.എം.ഐ
എന്ന സന്യാസി സംഘ രൂപീകരണത്തിനു മുമ്പ് മാർപ്പാ
പ്പയുടെ അംഗീകാരം കിട്ടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ജീവിതം
ജനസേവനത്തിനും സഭാപ്രവർത്തനത്തിനുമായി
സമർപ്പിച്ച് വ്യക്തമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട തപശ്ചര്യയും
ജീവിതരീതിയും കൈക്കൊണ്ട ചാവറ അച്ചൻ ഉൾപ്പെടെ
ഏതാനും പുരോഹിതർ ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചു
പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു. ഏതദ്ദേശീയമായ ഈ ചെറിയ സംഘ
മാണ് 1851-ൽ മാർപ്പാപ്പയുടെ അംഗീകാരത്തോടെ 'അമ
ലോത്ഭവ മാതാവിന്റെ ദാസസംഘം എന്ന പേരിൽ രൂപ
പ്പെട്ടത് സാർവദേശീയ കാർമലൈറ്റ് സന്യാസി സംഘ
ത്തിന്റെ മൂന്നാം സഭയായി 1861 മുതൽ കേരളത്തിൽ
പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയത്. കർമലീത്താ നിഷ്പാദുക
മൂന്നാംസഭ എന്നതിന്റെ ആദ്യ അക്ഷരങ്ങളായ ക.നി.മൂ.സ
എന്ന ചുരുക്കപ്പേരോടുകൂടിയാണ് ഈ സംഘാംഗങ്ങൾ
അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. കാലക്രമേണ "കനിമൂസ' എന്ന ശുദ്ധ
മലയാള പ്രയോഗം അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ഇംഗ്ലീഷിൽ
സി.എം.ഐ എന്ന പേര് പ്രചാരത്തിൽ ആവുകയും
ചെയ്തു.

കർമലീത്താസംഘം അതിവേഗം വളർച്ച പ്രാപിക്കു
കയും സുറിയാനി കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പുനരുജ്ജീ
വനത്തിനും ആധുനീകരണത്തിനും ഗണ്യമായ പങ്ക് വഹി
ക്കുകയും ചെയ്തു. സി.എം.ഐ സ്ഥാപനത്തിലും
പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ചാവറ അച്ചന്റെ മുൻഗാമികളും സഹ
കാരികളുമായിരുന്ന പാലയ്ക്കൽ തോമാ മൽപ്പാൻ, പോരു
ക്കര തോമസ് മൽപ്പാൻ തുടങ്ങിയവരുടെ പേരുകൾ സ്മര
ണീയങ്ങളാണ്. അതുപോലെ ചാവറ അച്ചന്റെ സന്യാസി
'സഭ രൂപീകരണ നിർദേശത്തോട് അനുഭാവം പ്രകടിപ്പി
ക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയതത് വരാപ്പുഴ
യിലെ ബർണദീനോസ് എന്ന മെത്രാനായിരുന്നു. ലത്തീൻ
സഭാനാഥൻ ആയിരുന്നെങ്കിലും ബർണദീനോസ് മെത്രാ
പ്പോലീത്തയുടെ പിന്തുണ സുറിയാനി കത്തോലിക്കാസ
ഭയുടെ പ്രഥമ സന്യാസി സംഘത്തിന് പ്രോത്സാഹജന
മായി. ജീവിതാന്ത്യംവരെ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലി
യാസ് അച്ചൻ വികാരി ജനറാൾ സ്ഥാനത്തോടൊപ്പം
സി.എം.ഐയുടെ ഒന്നാമത്തെ 'പ്രിയോർ' എന്ന നേതൃ
പദവിയും വഹിച്ചുപോന്നു.

ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് അച്ചന്റെ നവോ
ത്ഥാന പ്രവണത പ്രകടമായ മറ്റൊരു രംഗം മലയാള ഭാഷ
യോടും സംസ്കൃതത്തോടും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന
ഹൃദയവേഴ്ചയും സർഗവാസനയുമാണ്. ലോകചരിത്ര
ത്തിൽ നവോത്ഥാന നായകരും മതപരിഷ്കർത്താക്കളും
എല്ലാം സാധാരണക്കാരുടെ സംഭാഷണ ഭാഷയോട്
പ്രത്യേകമായി പക്ഷപാതം പ്രകടിപ്പിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്.
യാഥാസ്ഥിതികർ സാധാരണക്കാരുടെ ഭാഷയെ 'അപ
കൃഷ്ട'മായി അവഗണിച്ച് വരേണ്യഭാഷകളെ പരിരംഭണം
ചെയ്യുമ്പോൾ പരിഷ്കർത്താക്കൾ സാധാരണക്കാരുടെ

ഭാഷയെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും ധർമ പ്രബോധനത്തിനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവന്നു. ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് അനഭിഗമ്യമായ വരേണ്യഭാഷകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട പുണ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാധാരണക്കാരുടെ ഭാഷയിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നത് ദൈവനിന്ദയായിപ്പോലും കണക്കാക്കിപ്പോന്നു. യൂറോപ്പിൽ ലത്തീൻഭാഷ കാലഹരണപ്പെട്ട് സാധാരണക്കാരുടെ ഇംഗ്ലീഷും ഫ്രഞ്ചും ജർമനും മറ്റും രൂപംകൊണ്ടപ്പോൾ ആ ജനകീയ ഭാഷകളിലേക്ക് വേദപുസ്തകം തർജുമ ചെയ്യാനുള്ള ആദ്യകാല ശ്രമങ്ങൾക്ക് കടുത്ത എതിർപ്പിനെ നേരിടേണ്ടിവന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ വൈക്ലിഫിനെപ്പോലെ വേദപുസ്തകം ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു.

വേദേതിഹാസങ്ങളുടെ വരേണ്യസംസ്കൃതം ഉപേക്ഷിച്ചാണ് ഗൗതമ ബുദ്ധനും മഹാവീരനും തങ്ങളുടെ ധർമോപദേശങ്ങൾക്കായി പ്രാകൃതം (പാലി) തെരഞ്ഞെടുത്തത്. അതുപോലെ ഖുറാൻ അറബിയിൽനിന്ന് സാധാരണക്കാരുടെ മറ്റു ഭാഷകളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആദ്യകാലത്തൊക്കെ ശക്തമായ എതിർപ്പിനെ നേരിട്ടു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തോടെ ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷണറിമാർ വന്ന് മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതുവരെ അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളായി സുറിയാനി തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ മാത്രമേ വേദപുസ്തകം ലഭിക്കുമായിരുന്നുള്ളു. പള്ളികളിലെ ആരാധനാക്രമങ്ങളിലും സാധാരണക്കാർക്ക് മനസിലാകാത്ത ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചുവന്നത്.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ മാതൃഭാഷയ്ക്ക് മതകാര്യങ്ങളിൽ നവോത്ഥാന നായകനായ ചാവറ അച്ചൻ പ്രാമുഖ്യം നൽകിയത് സ്വാഭാവികം മാത്രം. ഇതിനായി വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതും അച്ചുകൂടം സ്ഥാപിച്ചതും എല്ലാം നേരത്തെ വിവരിച്ചുവല്ലോ. അവയോടൊപ്പം, വേദപുസ്തക കഥകളെയും ധർമാനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും കുറിച്ച് നിലവിലുള്ള ചുരുക്കം ചില കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു പുറമെ സ്വന്തമായി നിരവധി കൃതികൾ ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും അദ്ദേഹം രചിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മലയാളം, സംസ്കൃതം, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകൾക്കു പുറമേ പ്രാചീനവും അർവാചീനവും ആയ പല പശ്ചിമേഷ്യൻ-യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളും അറിയാമായിരുന്ന അച്ചന് വിവിധ ഭാഷാ പാണ്ഡിത്യത്തോടൊപ്പം കാവ്യവാസനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആധുനിക മലയാള ഭാഷയും അതിലെ ഗദ്യ-പദ്യ രചനാരീതിയും വളരെയൊന്നും വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്ത് അച്ചൻ എഴുതിയ ആത്മാനുതാപം, അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം, മരണവീട്ടിൽ പാടാനുള്ള പാന മുതലായ കവിതാഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷാ വികസനത്തിലും പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാധാരണക്കാർക്ക് മനസിലാക്കാനും ആസ്വദിക്കാനും ആലപിക്കാനും കഴിയണം എന്ന നിർബന്ധബുദ്ധി കാരണം തികച്ചും ലളിതമായ ഭാഷയാണ് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ചേലപ്പറമ്പൻ, വെൺമണി തുടങ്ങിയ ചില പച്ചമലയാള കവിത എഴുത്തുകാരെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടും മൂന്നും പാദങ്ങളിൽ ഇത്ര ലളിതമായ മലയാളം കവിതയ്ക്ക് ഉപയോഗിച്ചവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽപ്പോലും ഇത്ര ലളിതമായ മലയാള ശൈലി കവിതാരചനയിൽ നിലവിൽ വന്നിരുന്നില്ല. ഒരു ഉദാഹരണം.

കന്നിതന്റെ ദേഹമൊക്കെ ചീന്തിയവർ പൊളിച്ചിട്ടു
ചിന്തിവീഴും ചോരകൊണ്ടു കുതിർത്തു ഭൂമി
വെള്ളിപോലെ വെളുത്തുള്ള കന്നിതന്റെ പല്ലുകളെ
വല്ലിയൊരു ചുറ്റികയാൽ തല്ലി വീഴിച്ചു
പുണ്യമാർന്ന കാലുകയ്യിൻ നഖങ്ങളെ പറിപ്പിച്ചു
തണ്യവാൻ ലജ്ജയില്ലാതെ പിന്നെയും കോപാൽ
(അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം)

ഈ ലാളിത്യം മാത്രമല്ല ചാവറ അച്ചനെ കവിതാരചനയിൽ കാലത്തിനു മുമ്പേ നടന്നവനാക്കുന്നത്. അച്ചന്റെ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം, മലയാള ഭാഷയിലെ പ്രഥമ ഖണ്ഡകാവ്യം എന്ന പദവിക്ക് അർഹമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രകാരനായ ഫാ. സെഡ് എം. മുഴൂർ എഴുതുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഖണ്ഡകാവ്യം ഏതെന്നു വ്യവച്ഛേദിച്ചുപറയാൻ പലരും മടിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്ക് മുന്നോടിയും അരുണോദയവും ആയി എ.ആർ. രാജവർമയുടെ മലയവിലാസം (1895) ആണ് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ആ കൃതി രചിക്കുന്നതിന് 34 വർഷം മുമ്പ് ചാവറയച്ചൻ അനസ്താസ്യായുടെ രക്തസാക്ഷ്യം എന്ന കൃതി രചിച്ചു. ഭാഷയിലെ ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്ക് ഉദാത്തമായ ഉദാഹരണമായി ത്തീർന്നു ഈ കൃതി. (അരൂപിയുടെ മേലൊപ്പുള്ള മനുഷ്യൻ, തിരുവനന്തപുരം 2003, പുറം 226)

ചാവറ അച്ചന്റെ കവിതയുടെ മറ്റൊരു മാതൃക
മാമകപ്പിതാവ് നീ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ
മംഗലം നീയെന്നിയേ മറ്റെന്തുഗുണം നാഥാ
എന്നുടെ സ്നേഹം നീയേ, ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ,
നിന്നിലല്ലാതെ ഞാനുമെങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു?
ശ്വാസവുമെനിക്കു നീ ഭക്ഷണപാനീയം നീ
ആശ്വാസം നിന്നിലല്ലാതെവിടെ വയ്ക്കും നാഥാ?

വരേണ്യ രുചികളും 'ഉൽക്കൃഷ്ട' മാനദണ്ഡങ്ങളും അനുസരിച്ച് ഈ കവിതകളും കീർത്തനങ്ങളും അത്ര ഉദാത്തമല്ലെന്ന് ആധുനികർ വിലയിരുത്തിയേക്കാമെങ്കിലും ഈ വരികളുടെ ഹൃദയംഗമവും സംവേദനക്ഷമതയും അനിഷേധ്യമാണ്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി ക്രിസ്തീയ പുരാണ കഥാകഥനങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും ധാരാളം രചിക്കപ്പെടുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മഹാകവി കെ.വി. സൈമൺ, ചെറിയാൻ കട്ടക്കയം, പുത്തൻകാവ് മാത്തൻ തരകൻ, പ്രഫ. പി.സി. ദേവസ്യ തുടങ്ങിയ ക്രിസ്തീയ കവികളുടെ അനുഗൃഹീതമായ തൂലികകളിൽനിന്നും മാത്രമല്ല, മഹാകവി വള്ളത്തോൾ, ചങ്ങമ്പുഴ തുടങ്ങിയവരും ക്രിസ്തീയ വിഷയങ്ങൾ ഉത്തമ കവിതകൾക്ക് പ്രമേയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇവരൊക്കെ ചാവറ അച്ചന്റെ പിൻഗാമികളാണെങ്കിൽ പുത്തൻപാനയുടെ കർത്താവായ അർണോസ് പാതിരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമിയായിരുന്നു.

ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസ് അച്ചന്റെ ചരമ ശതാബ്ദി സന്ദർഭത്തിൽ ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോട് നടത്തിയ വിലയിരുത്തൽ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ഉപസംഹരിക്കാം:

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരാൾ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആദരപൂർവം അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ വ്യക്തി പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടും ഇരുത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടും സൃഷ്ടിച്ച ആളായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ളവരെയാണ് യുഗസ്രഷ്ടാക്കൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ചാവറ അച്ചൻ അത്തരത്തിൽ ഒരു യുഗസ്രഷ്ടാവായിരുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ച് കേരളീയ സമൂഹത്തിന് ശക്തിയും വെളിച്ചവും പകർന്ന ചാവറ അച്ചൻ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിക്കുന്ന നമുക്ക് സൂര്യതേജസായി ചൂടും വെളിച്ചവും പകരുന്നു. ഇത് തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കും. (ടി പുസ്തകം).